

1

Gideon Crew keek Eli Glinn met grote ogen aan. Hij stond – ja, hij stond! – in de keuken van Gideons hut, hoog in de Jemez Mountains. De terreinrolstoel, waar Glinn praktisch hulpeloos in had gezeten sinds Gideon hem een aantal maanden geleden had leren kennen, was leeg. Hij was er een paar minuten geleden tot Gideons grote verbazing uit opgestaan.

Glinn keek met zijn kalme, grijze ogen terug en wees naar de stoel. ‘Excuseer me voor dit theatrale gedoe, maar ik wil je er iets belangrijks mee laten zien, namelijk dat onze missie naar het verdwenen eiland niet tevergeefs is geweest. Integendeel, ik ben er zelf het levende bewijs van dat het een succes was, ondanks bepaalde betreurenswaardige aspecten.’

Er viel een lange stilte. Het duurde zeker een minuut; twee minuten zelfs. Ten slotte liep Gideon naar het fornuis, pakte de pan met de wilde ganzenborst in gember-truffelmarinade die hij zojuist met uiterste zorg had staan bereiden en kieperde hem leeg in de vuilnisbak.

Zonder een woord te zeggen draaide Glinn zich om en liep, nog wel een beetje onvast en steunend op een wandelstok, naar de deur van de hut. Manuel Garza, operationeel hoofd van Glinns firma Effective Engineering Solutions, wilde hem in zijn rolstoel helpen, maar Glinn wuifde hem weg.

Gideon keek naar die twee toen ze de hut uit liepen. Garza duwde de lege rolstoel. De woorden die Glinn een paar minuten eerder had gezegd, dreunden na in zijn hoofd. *Dat ding groeit weer. We moeten het vernietigen. We moeten nu actie ondernemen.*

Gideon pakte zijn jas en volgde hen. De helikopter, die de mannen van EES op deze afgelegen plek had afgezet, stond nog te draaien en het grasland golfde onder de gierende rotorbladen. Hij stapte na Glinn in de helikopter en ging zitten, maakte zijn riem vast en zette een koptelefoon op.

De heli steeg op naar de blauwe hemel boven New Mexico en koerste naar het zuidoosten. Gideon keek naar zijn hut, die steeds kleiner werd, tot hij niet meer was dan een vlekje op het grasland in een brede kom tussen de bergen. Opeens had hij het vreemde gevoel dat hij hem nooit meer terug zou zien.

‘Je kunt dus weer lopen,’ zei hij eindelijk tegen Glinn. ‘En dat slechte oog van je... kun je er weer mee zien?’

‘Ja.’ Glinn hield zijn linkerhand, die voorheen een misvormde klauw was geweest, omhoog en boog en strekte langzaam zijn vingers. ‘Het gaat met de dag beter. Net zoals ik weer zonder hulpmiddelen kan lopen. Dankzij de geneeskraft van de plant die we op het eiland hebben ontdekt, kan ik nu mijn levenswerk afmaken.’

Gideon vroeg niet naar de plant en ook niet naar Glinns ‘levenswerk’. Dat hoefde niet, hij kende de antwoorden.

‘We mogen geen tijd verspillen. We hebben het geld, we hebben het schip en we hebben de uitrusting.’

Gideon knikte.

‘Maar voordat we terugkeren naar het hoofdkwartier van EES maken we een omweg. We moeten je iets laten zien. Tot mijn spijt moet ik zeggen dat het niet aangenaam is.’

‘Wat is het dan?’

‘Meer wil ik er eigenlijk niet over zeggen.’

Gideon leunde lichtelijk geïrriteerd achterover. Typisch Glinn: ondoorgrondelijk en raadselachtig als altijd. Hij keek even naar Garza, die al net zo gesloten was als zijn baas.

‘Kunnen jullie me dan op zijn minst zeggen waar we naartoe gaan?’

‘Jawel. We gaan naar Santa Fe en pakken daar het vliegtuig van EES naar San Jose. Vandaar rijden we met een auto naar de heuvels boven Santa Cruz. We gaan op bezoek bij een meneer die daar woont.’

‘Dat klinkt nogal raadselachtig.’

‘Dat is niet de bedoeling.’

‘Ja, natuurlijk wel.’

Een heel flauw glimlachje. ‘Je kent me te goed. Maar daardoor weet je ook dat alles wat ik doe een doel heeft.’

De helikopter liet de bergen achter zich. Gideon zag het glinsterende lint van de Rio Grande door de White Rock Canyon onder hen slingeren, met op de achtergrond de heuvels van de Caja del Rio. Links van hen strekte de stad Santa Fe zich uit. Ze vlogen over het zuidelijke gedeelte van de stad en het vliegveld kwam in zicht.

‘Toen je het over je laatste project had,’ zei Gideon, ‘sprak je van iets buitenaards, een zaad dat uit de ruimte was gekomen. Je zei dat het een bedreiging vormt voor de aarde. Dat is allemaal vrij vaag. Kun je niet wat meer in detail treden – om precies te zijn, de reden waarom ik je moet helpen?’

‘Alles op zijn tijd,’ zei Glinn. ‘Na ons uitstapje naar Santa Cruz.’

2

Op het vliegveld van San Jose stond een Lincoln Navigator op hen te wachten. De chauffeur, een man met een groene pet en het uiterlijk van een elf, reed vanaf het vliegveld via Route 17 naar de met Californische sequoia's begroeide heuvels in het zuiden. Het was een prachtige rit door de torenhoge, spookachtige bossen. Zowel Glinn als Garza zweeg hardnekkig en Gideon merkte dat ze slecht op hun gemak waren.

Diep in het sequoiabos sloeg de auto af en volgde een slingerende weg door een reeks dalen, langs kleine boerderijen en ranches, afgelegen dorpjes, haveloze woonwagens en vervallen hutten, door diepe stukken bos, weilanden en murmelende beekjes. De smalle, gebarsten asfaltweg ging over in een grindweg. De avond begon te vallen en er kwamen donkere wolken opzetten, die het landschap in een somber licht dompelden.

'Volgens mij zijn we net langs het Bates Motel gekomen,' zei Gideon met een nerveus lachje. Niemand scheen het leuk te vinden en de spanning in de auto nam toe.

De grindweg ging een volgend sequoiabos binnen, waarna ze bijna onmiddellijk bij een grote smeedijzeren poort in een hoge stenen muur kwamen. Op een houten bord, dat ooit verguld en sierlijk beschilderd was geweest, maar nu enigszins vervaagd was, stond:

DEARBORNE PARK

Daaronder was een lelijk bord geschroefd met de tekst:

VERBODEN TOEGANG
OVERTREDERS WORDEN STRENG VERVOLGD

Bij hun nadering ging de poort automatisch open. Ze reden door en stopten bij een wachthuisje. Er kwam een man naar buiten en de chauffeur met de groene pet liet zijn raampje zakken. Na een korte woordenwisseling konden ze doorrijden en vervolgden ze hun slingerende, stijgende weg door de sombere bossen. Toen begon het te regenen. Dikke druppels spatten op de voorruit. De chauffeur zette de ruitenwissers aan. Ze sloegen heen en weer, heen en weer, in een monotone cadans. De sfeer in de auto was inmiddels om te snijden.

De SUV klom naar een richel, waar de sequoia's plotseling plaatsmaakten voor hooggelegen weilanden van vele hectaren omvang. Door de regenvlagen heen meende Gideon in de verte een glimp te zien van de Stille Oceaan. Helemaal aan het eind ging het glooiende weiland over in een gazon. Op de top stond een statig, neogotisch landhuis van grijs kalksteen, dat uitgeslagen was van het vocht. Het had vier torens, die eindigden in gevechtstorentjes met gekanteelde borstweringen. Achter de ramen met gotische bogen was een dofgeel schijnsel te zien in de stormachtige schemering.

Met knarsende wielen reden ze over de rondlopende oprit van het landhuis. De aanwakkerende wind zwipte de regen tegen de autoruiten. In de verte was een bliksemschicht te zien en even later hoorde Gideon het rommelen van de donder. Hij wilde iets gevats zeggen over de Addams Family, maar slikte het in.

De chauffeur stopte onder een overkapping met zuilen. Een roodharige ziekenverzorger in een wit jasje stond hen met zijn gespierde armen over elkaar geslagen op te wachten. Toen ze uitstapten was er niemand om hen te verwelkomen en de verzorger gaf met een bruusk gebaar te kennen dat ze hem moesten volgen. Hij draaide zich om en liep de stenen trap op. Ze volgden hem in de grote hal die diende als entree. De inrichting was sober, leeg bijna, en hun voetstappen echoden door de ruimte. Achter hen viel de deur met een dreun dicht, alsof hij een klap had gekregen van een onzichtbare hand.

De ziekenverzorger sloeg rechts af, ging door een poort met

een booggewelf en via een lange gang naar een zitkamer. Achter in die kamer was een eiken deur met houtsnijwerk waar hij aanklopte.

Ze werden binnengeroept en kwamen in een klein, maar comfortabel kantoor met een open haard in de achterste muur, waarin een hoog vuur brandde. Alle wanden waren bedekt met planken vol boeken. Een grijze man met een breed, vriendelijk gezicht, gekleed in een tweedjasje met leren elleboogstukken, stond op en liep met uitgestoken hand om zijn bureau heen.

‘Welkom, mijnheer Glinn. Mijnheer Garza. En u moet dr. Crew zijn, aangenaam.’ Hij schudde iedereen de hand. ‘Ik ben dokter Hassenpflug. Gaat u zitten, alstublieft.’ Hij gebaarde naar de stoelen die behaaglijk rond het vuur stonden opgesteld. Zijn hartelijkheid stond in schrill contrast tot het onbehagen dat Garza en Glinn uitstraalden.

Er viel een korte stilte. Dokter Hassenpflug brak ten slotte het ijs. ‘Ik neem aan dat u graag wilt weten hoe de patiënt het maakt? Dan heb ik geen bemoedigend nieuws, vrees ik.’

Glinn sloeg zijn handen ineen en leunde naar voren. ‘Dank u. Maar wij zijn hier niet om te horen hoe het met de patiënt gaat. Zoals we besproken hebben, is ons enige doel van vandaag de patiënt te spreken. Met zijn vooruitzichten houden we ons niet bezig.’

Hassenpflug leunde naar achteren. ‘Dat begrijp ik, maar het is wellicht op zijn plaats om u tot voorzichtigheid te manen...’

‘Dat is het niet, vrees ik.’

De arts fronste zijn voorhoofd en zweeg. Zijn aimabele houding vervloog door die afgemeten, onprettige toon van Glinn. ‘Goed dan.’ Hij wendde zich tot de verzorger, die met zijn handen in elkaar geslagen achter hem was blijven staan. ‘Ronald, is de patiënt in staat om bezoek te ontvangen?’

‘Ja, dokter, voor zover mogelijk.’

‘Breng de bezoekers dan naar zijn vertrekken, alsjeblieft. Jij en Morris blijven in de buurt.’ Hassenpflug sprak Glinn aan. ‘Als de patiënt opgewonden raakt, kan het bezoek worden beëindigd. Het is aan Ronald en Morris om dat te beoordelen.’

‘Begrepen.’

Ze liepen terug door de zitkamer naar de grote hal en gingen

opnieuw onder een boog door, naar een grote ruimte die zo te zien ooit als ontvangstruimte was gebruikt. In de achterste wand zat een deur die niet van hout was, maar van staal met klinknagels. De verzorger die Ronald heette, bleef daar staan en drukte op een knopje op de intercom.

‘Ja?’ klonk een blikkerige stem.

‘Het bezoek van meneer Lloyd is hier.’

Er klonk een zoemer en de deur ging met een klik open. Daarachter lag een lange, elegante, marmeren gang met voorouderlijke portretten. Hier wees niets erop dat het een inrichting was, hoewel het Gideon intussen duidelijk was geworden dat het daar eigenlijk wel op neerkwam. De gang eindigde bij een mooie, helder verlichte kamer. Er stonden donkere victoriaanse banken en leunstoelen en de muren hingen vol schilderijen van bergen, rivieren en andere natuurlandschappen, geschilderd in de stijl van de Hudson River School. Maar Gideons aandacht ging vooral uit naar de robuuste man van ongeveer zeventig jaar, met een dikke, witte haardos, die op een van de banken zat. Hij droeg een dwangbuis. Naast hem zat een verzorger – Gideon nam aan dat dat Morris was – met een dienblad waarop verschillende schalen met gepureerd voedsel stonden. Hij voerde de man een of andere donkerbruine substantie. Gideon zag een fles rode wijn op het dienblad staan – een Chateau Pétrus nog wel – en naast de fles stond een plastic drinkbeker met een tuitje, gevuld met wijn.

‘Uw bezoek is gearriveerd, mijnheer Lloyd,’ kondigde Ronald aan.

De man die Lloyd heette, hief zijn massieve kop met de war-rige bos haar op en sperde zijn felblauwe, doordringende ogen open toen hij Glinn zag. Ondanks zijn dwangbuis en zijn leeftijd straalde hij fysieke kracht en macht uit. Heel traag kwam hij overeind, terwijl hij hen bleef aanstaren. Hij leek op te zwellen met een buitengewone intensiteit, en nu pas zag Gideon dat zijn benen aan elkaar gekluisterd zaten, waardoor hij niet kon lopen, behalve met heel kleine pasjes.

Hij boog zich voorover en spuugde het bruine spul uit dat de verzorger hem zojuist in de mond had gestopt.

‘Glínn.’ Hij spuugde die naam uit, net als de puree. ‘En Manuel

Garza. Wát een groot genoeg.’ Aan de toon was echter te horen dat het hem allesbehalve een genoeg was. Hij had een vreemde, gruisige stem, die zwaar en onvast klonk. De stem van een geestelijk gestoord iemand.

En nu concentreerden zijn blauwe ogen zich op Gideon. ‘Hebben jullie een vriend meegebracht?’

‘Dit is dr. Gideon Crew, mijn medewerker,’ zei Glinn.

De spanning steeg ten top.

Lloyd keek zijn verzorger aan. ‘Een vriend? Wat een verrassing.’

Toen zei hij tegen Glinn: ‘Ik wil je bekijken – van dichtbij.’

‘Het spijt me, mijnheer Lloyd,’ zei Glinn, ‘maar u moet blijven waar u bent.’

‘Dan kom je maar naar mij toe. Als je het lef hebt.’

‘Ik raad het u af...’ begon Ronald.

Glinn liep naar Lloyd toe en de verzorgers stonden klaar, maar kwamen niet tussenbeide. Hij bleef op anderhalve meter afstand staan.

‘Dichterbij,’ gromde Lloyd.

Glinn deed nog een stap, en toen nog een.

‘Dichterbij,’ herhaalde hij. ‘Ik wil je in de ogen kunnen zien.’

Glinn liep naar voren tot zijn gezicht nog maar een paar centimeter van dat van Lloyd vandaan was. De man met het witte haar bleef hem een hele tijd aanstaren. De verzorgers werden nerveus en bleven gespannen in de buurt staan. Er kon van alles gebeuren, zo leek het.

‘Goed. Ga maar weer achteruit, alsjeblieft.’

Dat deed Glinn.

‘Waarom zijn jullie hier?’

‘We bereiden een expeditie voor naar de zuidelijke Atlantische Oceaan. Naar de IJsgrens. We gaan het probleem daarbeneden voor eens en voor altijd oplossen.’

‘Heb je het geld?’

‘Ja.’

‘Je bent dus niet alleen een roekeloze misdadiger. Je bent ook een idioot.’

Stilte.

Lloyd vervolgde: ‘Vijf jaar en twee maanden geleden zei ik, smeekte ik, bevál ik je de dodemansknop te gebruiken. En dat

weigerde je, krankzinnige, geobsedeerde klootzak die je bent. Hoeveel kwamen er om? Honderd en acht. Die arme drommels op de *Almirante Ramirez* niet meegerekend. Je hebt bloed aan je handen, Glinn.’

Glinn zei op een kalme, effen toon: ‘Je kunt me nergens van beschuldigen waar ik mezelf niet al honderd keer van heb beschuldigd.’

‘Huilebalk. Wil je ellende zien? Kijk eens naar mij. Godallemachtig, ik wenste dat ik met het schip ten onder was gegaan.’

‘Draag je daarom die dwangbuis?’ vroeg Glinn.

‘Haha! Ik ben zo mak als een lammetje. Ze hebben me erin gestopt om me tegen mijn wil in leven te houden. Maak één hand los en geef me tien seconden, en ik ben dood. Vrij. Maar nee, ze houden me in leven, op mijn eigen kosten. Moet je mijn avondeten zien: filet mignon, gegratineerde aardappelen, licht gegrilde Brusselse spruitjes – allemaal gepureerd, zodat ik geen zelfmoord kan plegen door me erin te verslikken. Weggespoeld met een ’oo Pétrus. Eet je een hapje mee?’

Glinn zei niets.

‘Daar ben je dan.’

‘Ja, daar ben ik dan. Niet om me te verontschuldigen – want ik weet dat geen enkele verontschuldiging toereikend of acceptabel is.’

‘Je had het moeten doden toen je de kans had. Nu is het te laat. Je hebt niks gedaan, terwijl die alien is gegroeid en uitgedijd en zich heeft volgevreten...’

‘Meneer Lloyd,’ zei Morris, ‘denk aan uw belofte niet meer over aliens te praten.’

‘Hoor je dat, Glinn? Het is me verboden over aliens te spreken! Ze proberen me al jarenlang van mijn psychotische geklets over aliens af te helpen. Hahaha!’

Glinn bleef zwijgen.

‘En, wat is je plan?’ herstelde Lloyd zich.

‘We gaan het vernietigen.’

‘Neemt u me niet kwalijk,’ zei Morris, ‘maar we mogen de waanideeën van de patiënt niet aanmoedigen...’

Glinn legde hem met een ongeduldig gebaar het zwijgen op.

‘Vernietigen? Stoere taal! Dat kun je niet. Je zult falen, zoals

je vijf jaar geleden faalde.’ Het bleef even stil. ‘Gaat McFarlane mee?’

Nu zweeg Glinn een ogenblik. ‘Het gaat de laatste jaren niet zo goed met dr. McFarlane. Het lijkt ons niet verstandig...’

‘Niet zo goed? Niet zo goed? Is het de laatste jaren met jóú wel goed gegaan dan? Of met mij?’ Lloyd grinnikte vreugdeloos. ‘Dus in plaats van Sam sleep je anderen mee, zoals deze arme donder, hoe heet hij? Gideon. Je stuurt hem een hel in die jij hebt geschapen. Omdat je je eigen zwakheden niet inziet, goddomme. Je hebt iedereen in de gaten, maar bent blind voor je eigen stomme arrogantie.’

Hij viel stil en ademde zwaar. Het zweet liep over zijn gezicht.

‘Meneer Glinn,’ waarschuwde Ronald, ‘de patiënt mag zich niet opwinden.’

Lloyd keek hem plotseling heel bedaard aan en zei op een redelijke toon: ‘Ronald, kijk eens goed, ik ben in de verste verte niet opgewonden.’

Daar was de verzorger niet zo zeker van.

‘Ik ben hier niet om me tegenover jou te rechtvaardigen,’ zei Glinn zacht. ‘Ik heb het volkomen verdiend, meer dan dat. En ik ben hier ook niet om je te vragen mijn handelwijze goed te praten.’

‘Waarom ben je hier dan wel, klootzak?’ brulde Lloyd plotseling, terwijl hij spuug en bruine, gepureerde filet mignon in Glinns gezicht sproeide.

‘Zo is het genoeg,’ zei Ronald. ‘Het bezoek is voorbij. U moet gaan.’

Glinn pakte zijn zakdoek en veegde zorgvuldig zijn gezicht schoon. Toen zei hij zacht: ‘Ik ben gekomen om je goedkeuring te vragen.’

‘Je kunt ook aan de lantaarnpaal vragen of hij het goedvindt dat je hond ertegenaan pist. Ik keur het níét goed. Je bent gek als je denkt dat je dat ding daar nú nog kunt vernietigen. Maar je bent altijd al een misselijke, arrogante zwendelaar geweest. Wil je mijn advies horen?’

‘Het is genoeg!’ zei Ronald, die Glinn bij de arm pakte en hem naar de deur leidde.

‘Ja, ik wil je advies horen,’ zei Glinn over zijn schouder.

Terwijl Gideon de verzorger volgde, die vriendelijk doch beslist Glinn de kamer uit leidde, hoorde hij Lloyd sissen: 'Maak geen slapende aliens wakker.'